

Čís. 1238.

Bylo-li vyhověno žádosti za obnovu trestního řízení, lze o útratách žádosti za obnovu rozhodnouti teprve při rozhodování konečném.

V řízení přestupkovém nelze si stěžovati do usnesení, povolujícího obnovu trestního řízení.

(Rozh. ze dne 21. června 1923, Kr I 417/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona do usnesení okresního soudu v Klatovech ze dne 13. prosince 1922 a do usnesení krajského jako odvolacího soudu v Plzni ze dne 27. prosince 1922 takto právem: 1. Usnesením okresního soudu v Klatovech ze dne 13. prosince 1922, pokud jím byl P. Jan Š. odsouzen k náhradě nákladů obnovy trestního řízení, porušen byl zákon v ustanovení §u 390 čís. 2 tr. ř. 2. Usnesením krajského jako odvolacího soudu v Plzni z 27. prosince 1922 porušen byl zákon v ustanovení §u 480 tr. ř., usnesení to se zrušuje a okresnímu soudu v Klatovech se ukládá, by dle předpisu §u 358, (447, 451) tr. ř. ve věci dále jednal.

Důvody:

Rozsudkem okresního soudu v Klatovech ze dne 18. května 1912 byl Karel V. uznán vinným přestupkem proti bezpečnosti cti dle §u 491 tr. zák. a odsouzen k peněžitě pokutě. Rozsudek tento nabyl moci práva. Usnesením téhož soudu ze dne 13. prosince 1922 dáno místo návrhu Karla V-a na obnovu trestního řízení, rozsudek uvedený zrušen a soukromý obžalobce P. Jan Š. odsouzen nahraditi Karlu V-ovi dle §u 390 a 393 tr. ř. na nákladech obnovy trestního řízení za právní zastupování 1100 Kč a sice z toho důvodu, že navrhovatel přivedl takové nové okolnosti a průvody, jež se jeví způsobilými přivoditi jeho sprostění (§ 353 odstavec druhý tr. zák.). Do usnesení toho podal soukromý obžalobce stížnost, již bylo usnesením krajského jako odvolacího soudu v Plzni ze 27. prosince 1922 vyhověno, napadené usnesení v celém obsahu změněno a návrh Karla V. na obnovu trestního řízení zamítnut. Aniž by se dotýkáno bylo věcné stránky této trestné věci, vytknouti dlužno dvoje pochybení, kterým byl zjevně zákon formálně porušen. Především jest to usnesení okresního soudu v Klatovech, které ukládá soukromému obžalobci náhradu nákladů povolené obnovy, a pak usnesení odvolacího soudu v Plzni, jež vyhovuje stížnosti soukromého obžalobce proti povolené obnově. V onom směru porušeno bylo ustanovení §u 390 čís. 2 tr. ř., dle něhož o útratách žádosti za obnovu trestního řízení rozhodovati jest ihned jen v případech, kdy žádost taková byla zamítnuta. Bylo-li jí však vyhověno, zrušen tím byl pouze původní rozsudek ve smyslu §u 357 tr. ř. a otázka útrat řešena býti musí dle všeobecných zásad §u 389 neb 390 tr. ř. teprve při rozhodování konečném. Usnesení odvolacího soudu se nesrovnává se zákonem, neboť dle výslovného ustanovení §u 480 prvý odstavec třetí věta tr. ř. v přestupcích lze stížnost

vznésti jen do usnesení první stolice obnovu trestního řízení nepovolujícího. Tímto ustanovením stanovena byla výjimka ze všeobecného pravidla §u 481 tr. ř., že na rozhodnutí soudů okresních, z nichž se nelze odvolati, mohou ti, kdož se jimi mají za stíženy, podati ve třech dnech stížnost ku sborovému soudu první stolice, a obsažena jest v tomto ustanovení zřejmá odchylka od pravidla §u 357 poslední odstavec tr. ř., dle něhož v řízení pro zločiny neb přečiny právo stížnosti proti povolujícímu usnesení jest přípustné.

Čís. 1239.

Vyměřuje trest dle §u 6 opatření ze dne 6. srpna 1920, čís. 480 sb. z. a n., jest nalézací soud oprávněn zostřiti trest dle §u 19 tr. zák. (§u 3 zákona ze dne 15. listopadu 1867, čís. 131 ř. zák.).

(Rozh. ze dne 23. června 1923, Kr I 444/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnii stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 19. listopadu 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí dle §u 85 lit. a), b) tr. zák. a přestupkem lehkého ublížení na těle dle §u 411 tr. zák. a odmítl jako nepřipustné odvolání obžalovaného z výroku o trestu, jímž byl odsouzen dle §u 86 tr. zák. a §u 6 zákona ze dne 22. prosince 1922, čís. 471 sb. z. a n. se zřetelem na ustanovení §u 35 tr. zák. a s použitím §u 55 tr. zák. do těžkého žaláře na 6 měsíců, zostřeného a doplněného 6 posty a uvedl v otázce, o niž tu jde, v

důvodech:

Z důvodové zprávy vlády k opatření Stálého výboru N. S. ze dne 6. srpna 1920, čís. 480 sb. z. a n., vyplývá, že účelem ustanovení §u 6 tohoto opatření bylo výhradně ulehčiti přetíženým sborovým soudům trestním, nikoliv změnití hmotné právo trestní stanováním nové trestní sazby pro trestné činy, které, náležejíce k příslušnosti sborového soudu první stolice, se mají projednávat před samosoudcem. Na samosoudci je tedy, by v trestních věcech, jím projednaných, vyměřil trest dle zákonů jinak platných, zejména též při zostření jich, při nahrazení dalšího trvání trestů a při vedlejších trestech; jediným jeho omezením je dle §u 7 čís. 2 zmíněného opatření, že nesmí jako hlavní trest uložit ztrátu na svobodě vyšší 6 měsíců. Zostření nedotýká se výše, časové výměry, nýbrž jen způsobu výkonu trestu. To se podává zejména z ustanovení §u 3 zákona ze dne 15. listopadu 1867, čís. 131 ř. zák., že se zrušuje držení osob k těžkému žaláři odsouzených v železech na nohou a že v náhradu má se uznati na zostření trestu způsobem dle zákona přípustným. Stížnost není tedy v právu, vytýkajíc nalézacímu soudu z důvodu č. 11 §u 281 tr. ř. vykročení z mezí trestní moci, ježto soud vyměřil trest dle správné sazby druhé věty prvního odstavce §u 86 tr. zák. dobou, nepřevyšující dobu §u 7 č. 2 (§u 6) zmíněného opatření a zostřil při tom těžký žalář tam stanovený dle §u 19 tr. zák., šetře ustanovení §u 3 zá-